

Ἔτσι καράβι ἀνώφελο κάτου ἀπὸ κόλπων κόμης,
ριχμένο ἀπὸ τὴ θύελλα κι ἀπὸ τὸ ριζικό μου,
πὸν δὲ μποροῦν θωρακωτὰ κι Χάνσηδων καίκι
τὸ μεθυσμένο, ἀπ' τὰ νερὰ νὰ σύρουν, σκέλεθρό μου,

Λεύτερο, κι ἀνεβαίνοντας μενεξεδένιες πάχνες,
τροποῦσα τὴν κοκκινωπὴ σὰν τοῖχον ἀτμοσφαιῖρα;
ἔγὼ πὸν ἐξάισι γλίγκισμα φέρνω στοὺς ποιητάδες,
λειχῆνες τοῦ ἡλίου κι ἄλλοτες βλέννες γι αὐτοὺς τοῦ
[αἰθέρα,

Βαμένο πὸν μ' ἤλεχτρικὲς ἀσπράδες ἔδρουμοῦσα
τάβλα τρελλὴ μὲ μαύρων ἀγριόψαρων συντροφιὰ,
τὰ οὐράνια ὅταν οἱ Γιούληδες χτυπῶντας μὲ μαγκοῦρες
τὰ κάνουν νὰ κατακυλοῦν ἀπὸ ζεστὰ χουνιά,

Ἐγὼ πὸν ἔτρεμα ἀκούγοντας ὁ ὄργανος νὰ βράζει
τῶν Βεχεμόθ κι τῶν πυκνῶν Ἀβλέμονων βαθιά,
κλώστης αἰώνιος γαλανῶν ἀκινισιῶν, τὰ τεῖχη
ἐνοσταλοῦσα τῆς Εὐρώπης τὰ παλιά.

Ἀστερικὰ ἀρχιπέλαγα εἶδα κι μοσκονήσια,
πὸν εἶν' ἀνοιχτὰ στὸ ναύκληρο τὰ οὐράνια ὅλο μανία.
Σὲ τέτιες νύχτες ἄβαθνες τάχα κοιμᾶσαι, ὦ κόσμῃ
ξόριστε τῶν χρυσῶν ποιλιῶν, μελλοντικὴ εὐρωστίαι;

Μ' ἀλήθια πὸν ἔκλαιμα πολὺ. Οἱ αὐγὲς σιρῶνι μοῦ εἶναι.
Κάθε φεγγάρι δλέθριο κι κάθε ἡλιος πικρός.
Ἡ ἀγάπη μὲ μεθυστικὰ μὲ φούσκωσεν ἀφιόνια.
Τρίζει ὁ σκαρμῶς μου, ἄς μ' ἔπαιρνε παντοτεινὰ ὁ
[γιαλός.

Ἄν τῆς Εὐρώπης τὰ νερὰ ποθῶ, τὰ λιμνασμένα
ποθῶ, τὰ κρύα κι τὰ θολὰ πὸν πρὸς τὸ δειλινό,
ἓνα παιδάκι ἀναγερό, θλιμένο, σὰν τοῦ Μάη
τὴν πεταλοῦδα, ξαπολνᾷ καράβι ἀστενικό.

Γιατὶ λουσμένο, ὦ κύματα, ἀπὸ τὶς ρυθμιές σου,
τῶν βαμπακιῶν τοὺς ἔμπορους πιά δὲ μπορῶ νὰ
[φτάσω.

Οὔτε τὴ δόξα τῶν σημαιῶν κι τῶν φλογῶν νὰ σκίσω,
οὔτε κι ἀπὸ τῶν γεφυριῶν τὰ μάτια νὰ περάσω.

1911

Μετάφραση ΣΩΤΗΡΙΗ ΣΚΙΠΗ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Α. Τὸ δημοσιεύουμε κι θὰ δημοσιεύουμε μ' εὐχαρί-
στηση κι δὲτι ἄλλο μᾶς σταλείς. — κ. Ν. Β. Ἀκόμα. Ἐλπί-
ζουμε σὲ μὲ ἄνδρ' ἰσοπέδους. — κ. Σ. Ριζ. Κόνια. Οὔτε λόγου
σου, οὔτε οἱ ἄλλοι φίλοι ἀκουστήκατε ἀκόμα; Γιατὶ αὐτὸς ὁ
πόλεμος; Περιμένουμε γράμμα σου.

Ο ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΟΣ

Καθόμαστε μὲ βραδιά, μὲνα συμπατριώτη μου
φοιτητῆ, στὴν κώχη μιᾶς μπιραρίας τῆς Γενεύης
πὸν εἶτανε ἀντίκρου σχεδὸν στὸ Πανεπιστήμιο, γιο-
μάτης, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀπὸ Γενεβέζους νοικοκυ-
ρέυς κι φοιτητὲς διαφόρων συλλόγων κι φυλῶν.
Ἡ ὀμιλία μᾶς ζωηρή, γοργή, πηδούσε ἀπὸ κου-
βέντα σὲ κουβέντα, σὰν τὰ πουλιὰ ἀπὸ κλαδί σὲ
κλαδί.

— Ἄ, — μὲ κάνει ὁ φοιτητῆς μὲ τὴ φωνή
του τὴν τσιριχτή—καλὰ πὸν τὸ θυμήθηκα. Μεθάρ-
ριο βράδι,—(θὰ εἶτανε ἡ παραμονὴ τῆς δικῆς μᾶς
πρωτοχρονιάς) σέχω καλεσμένο στὸ δωμάτιό μου
νὰ φᾶς βασιλόπητα πὸν μούστειλαν ἀπὸ κάτω, μᾶς
μὲ ἄλλα γλυκά. Μοῦ τὰ στέρνει ἡ κουμπάρα μου.
Ἡ καημένη... εὐκαιρία δὲν ἀφίνει νὰ μὴ μὲ στείλῃ
κι κάτι. Μῆχει καταὑποχρεωμένο.

— Ἐχεις κι κουμπαριές, βλέπω. Ἐγὼ οὔτε
μιὰν ἀκόμα...

— Βέβαια. . μὲ τὸ πράμα ἦρθε μόνο του. Ἐγὼ
τὰ εἶχα σιάξει γιὰ τὴν ἄδεια, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶμαι
κι ὁ κουμπάρος, κατὰ τὰ μυαλὰ τοῦ γαμπροῦ.

— Μὰ τί εἶχες σιάξει; Τίποτα βρωμοδουλιὰ
στὴ μέση;

— Ὅχι... εἶταν λίγο συγγενεῖς, πέμπτου βαθ-
μοῦ... κι ξέρεις τί δύσκολη πούναι σαυτὰ τὰ ζητή-
ματα ἢ ἐκκλησιά μᾶς.

— Ζητούσε πολλὰ ὁ Δεσπότης;

— Ὁ Δεσπότης τότε ἔλειπε. Εἶτανε στὴν Πόλη
συνεδικός. Εἶχα νὰ κάνω μὲ τὸν πρωτοσύγγελο
ἀνάθεμά τον... Εἴμαστε συγγενεῖς κι μὲ τὸν κουμ-
πάρο κι μὲ τὴν κουμπάρα μου, — ξακλωθήσεν ὁ
πατριώτης μου, ἔχοντας, φαίνεται, ἀνίκητη δρεξή
γιὰ φλυαρία.—ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνος, ἀπὸ χρόνια, ἔχει τὴ δουλίτσα του στὴ
Σμύρνη. Ἐτυχε νὰ περάσῃ κ' ἡ Κατίνα ἓνα καλο-
καίρι ἐκεῖ. Ὁ Ἀντώνης, σὰ χωριανός της πὸν εἶταν,
κι λίγο συγγενής, περνοῦσε κι τὴν ἔδλεπε συχνά.
Τὴν ἐβγαζε, κάπου-κάπου, κι περίπατο. Φαίνεται
πὸς δὲν ἀργήσανε νὰ τὰ ψήσουνε. Ἰστερ' ἀπὸ λί-
γους μῆνες, ἄμα πῆγεν ὁ Ἀντώνης στὸ χωριό, τὸ
ξεμυστηρεύτηκε τῆς μάνας του πὸς «τὴν Κατίνα
τὴν ἀγαπᾷ, κ' εἶναι σίγουρος πὸς κι τὸ κο-
ρίτσι δὲ θὰ πῆ ὄχι· νὰ καιτάξῃ τὸ λειπὸν νὰ βάλῃ
σὲ δρόμο τὴ δουλιὰ κι τὸ καλοκαίρι, μὲ τὸ καλὸ,
νὰ γενῆ κι ὁ γάμος». Ἡ καημένη ἢ θεῖα δὲν τᾶ-
κουσε κι μὲ πολὺ καλὸ αὐτί. Ὅχι πὸς γύρευε
καλύτερη νύφη γιὰ τὸν Ἀντώνη, «καλὸ κι ἄξιο τὸ
κορίτσι· κοπέλλα στοχαζούμενη, δίχως φούμαρα κι